

Nr 337.

Av herr **Lindmark**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 190, med förslag till allmänt resereglemente.*

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 190, med förslag till allmänt resereglemente 2 § angives bland annat de olika färdsätten enl. reglementet och de resekostnadsersättningar, som vid vart och ett av dessa färdsätt skall utgå.

Bland de uppräknade färdsätten märkes »taxeautomobil» med avgift för en person samt 10 öre per km lika för alla tre reseklasserna, och »Annat färdsätt än ovan nämnts» med ersättning 50 öre per km lika för alla tre reseklasserna.

I fråga om färd med taxeautomobil föreslås i propositionen, att ersättning skall utgå enligt den av vederbörande länsstyrelse för dessa fordon fastställda taxan. Såsom departementschefen i propositionen framhållit äro dessa olika för olika län och grundade på ett flertal olika faktorer. Denna brist på enhetlighet innebär givetvis betydande svårigheter vid tillämpning av taxan och särskilt vid kontrollen av debiterade belopp. Tillämpning av olika taxor för lättare och tyngre bilar t. ex. synes kunna leda till likgiltighet för strävandet att göra en tjänsteresa så billig som möjligt för statsverket, ja, t. o. m. under vissa förutsättningar kunna innebära en möjlighet till utnyttjande av ekonomiska fördelar för den resande, som av statsmakterna givetvis aldrig varit avsedd.

I propositionen framhåller departementschefen, att det för resereglementets tillämpning på denna punkt är i hög grad angeläget att större enhetlighet och likformighet åvägabringas i avseende å automobiltaxorna i de olika länen. Även meddelar departementschefen, att inom Kommunikationsdepartementet förarbeten pågå avseende utfärdandet av föreskrifter i sådant syfte. Ehuru härav synes framgå att påtalade oegentligheter genom ändrade bestämmelsers utfärdande komma att upphöra, torde det dock vara av betydelse, att det utskott som har att behandla föreliggande proposition såväl som riksdagen uttala sin fulla anslutning till vad departementschefen på denna punkt framhållit och att bestämmelser om enkla och enhetliga taxor måtte utfärdas.

I fråga om gruppen »Annat färdsätt än ovan nämnts» finner jag den föreslagna ersättningen 50 öre per km vara för hög. I regel torde vid resa enligt

detta färd sätt »egen bil» komma till användning. Därvid bör observeras att för resa med detta färd sätt ersättning utgår med samma belopp vid fram- och återresa. Den »egna bilen» kan utan olägenhet stanna på ort och ställe tills förrättningen är avslutad och, när förrättningsmannen själv kör bilen, behövs ingen särskild ersättning beräknas för chauffören. För taxeautomobil beräknas väsentligt lägre ersättning för återresa, där sådan kan ske med samma bil. Men i många fall har resa med taxeautomobil skett och betalning härför utgått för endast ena vägen. Bilen har i sådant fall att göra återfärden utan särskild ersättning. Det är med hänsyn härtill som taxa för taxeautomobiler måst sättas relativt hög.

Av det sagda torde framgå, att ersättning för resa enligt »Annat färd sätt än ovan nämnts» kan sättas väsentligt lägre än vad som utgår enligt taxa för taxeautomobil. Resekostnadsersättningen i denna grupp anser jag därför bör fastställas till 40 öre per km.

På grund av vad ovan anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition, nr 190, med förslag till allmänt resereglemente 2 § att resekostnadsersättning för färd sätt: »Annat färd sätt än ovan nämnts» måtte fastställas att utgå med 40 öre per km lika för alla tre reseklasserna.

Stockholm den 12 mars 1927.

Ewald Lindmark.